

Негритянський божок

Олег Ольжич

М. А.

Тисячолітній, дужий баобаб
Один віддав його залізнi риси,
І мертвий впав на землю чорний раб,
Коли нарешті божий погляд висік.

Прикрашений, високо на стовпі,
Він став між хиж на сонному майдані,
І ніздрі бога, ласі і тупі,
Вдихали піт і курева даяній.

І все він міг. І в біснуванні свят
Він посилав за жертви, за оздоби
Жіночу плідність, жвавих немовлят,
Здоровля, дощ, війну, рабів і здобич,

А роки йшли. І пам'ята одно:
Його зривають владні білі руки...
І ось — кімната, софа і вікно,
Округлий стіл і кава до розпуки,

Мов краплі вод, стікають сірі дні.
Ні жертв, ні просьб... О, прокляте дозвілля!
Чи ж гості це, поважні і нудні?!
І бідний бог — близький до божевілля,

Та всьому є десь береги свої,
І в атмосфері суму і зневіри
Колись пізнав, угледів він її,
З торбинкою з пітонової шкіри,

Спочатку от... ніяковість і страх,
Пізніш цікавість, як отруйне жало,

А дівчина — звелася навшпиньках,
Всміхнулася і враз... поцілувала!

Сухі уста здригнулись на таке,
Що мало зуби не блиснули білі,
І нагло... серце, дике і палке,
Забилося в метафізичнім тілі!

Могучий бог то червонів, то блід
І сіпався на вбитому гвіздкові.
Як прагнув він різкий і тужний вид
Занурити у кучері шовкові!

О брате! Наших чарів і казок
Не виявити тут нам до могили.
У мене теж у черепі гвіздок,
Я також бог, великий і безсилий...